

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 10 27/5 - 9/6

1978

6. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 2

LØNNSOPPGJØRETS SISTE AKT

Siste akt i vårens store skuespill er avsluttet. Selv om spillet har vært preget av stor dramatik, var avslutningen ingen overraskelse. Tvert om, vi har selv tidligere antydning et nettoresultat på 10 kr. uka i Den røde arbeideren. En antydning vi slett ikke har vært alene om.

Det generelle tillegg utgjør omlag halvannen prosent. Det er nok her å peke på at selv regjeringen regner med en prisstigning på 8 - 10 % for at det skal bli klart at her siktes det mot det største lønnsnedslaget på mange, mange år. I tillegg, som et råttent eple til desserter - etter en dårlig middag - serveres Kleppapakka med bl a en prosent mer skatt. Og dette er det man mener arbeidsfolk skal svelge, under henvisning til den magre trøst at de lavtlønnede får et par prosent mer og dermed et litt mindre lønnsnedslag enn arbeidsfolk forøvrig.

Intet taler for at dette resultat hadde hatt mulighet til å bli vedtatt om det hadde kommet opp til uravstemning. Resultatet ville selvsagt ikke vært annerledes om det hadde vært sendt ut direkte fra LO/NAF - forhandlingene. Men da hadde det ikke vært mulig for LO-ledelsen å komme utenom en uravstemning. Bruken av lønnsnevnd hadde derfor i første rekke den funksjon å frita LO-ledelsen for ansvaret. Nettopp denne ansvarsposisjonen var det LO-ledelsen framfor alt måtte komme vekk fra, om de skulle ha mulighet for å beholde tillit i arbeiderklassen. Den tilliten er avgjørende for fortsatt å kunne utøve kontroll med det som skjer. Når alt kommer til alt er det gjennom denne tilliten LO-ledelsen holder sitt grep om fagbevegelsen.

BRYT MED LO - LEDELSEN:

Det er derfor av største betydning at

arbeiderne viser at de ikke er lojale overfor LO-ledelsens lønnsnedslagspolitikk. Og det er den eneste mulighet til å gjøre slutt på lønnsdiktatet.

Et brudd med LO - apparatet blir et brudd med kapitalens siste lenke og de med et brudd som åpner muligheten for å bryte ned det kapitalistiske samfunn som alltid vil bety lønnsdiktat. Lønnsdiktat fordi det er borgerskapet som har den økonomiske og politiske makt. Framfor noe viser denne makt seg overfor arbeiderne ved at arbeidernes lønner blir diktert og vil bli diktert så lenge borgerskapet er den herskende klasse. De kreftene som gir inntrykk av at lønnsdiktat er noe spesielt for vårens tariffoppgjør og ikke arbeidernes situasjon under kapitalismens overhodet, inngir derfor illusjoner om at vi ikke lever i et samfunn som baserer seg på undertrykking og utbytting. Man inngir også inntrykk av at bare LO - ledelsen direkte er med på lønnsfastsettelsen så er alt såre vel for arbeiderne.

Det er her snakk om de samme krefter som med jevne mellomrom serverer statistikker over landets 10 eller 20 rikeste menn for å avsløre kapitalismen som urettferdig. Men, å avsløre kapitalismen er ikke å telle millionærer i ligningsboka eller styreverv den enkelte kapitalist måtte ha i aksjeselskaper. Å avsløre kapitalismen er for arbeiderklassen og kommunistene å ta kampen opp for sine klasseinteresser og gjennom bryte ned systemet for så å erstatte kapitalens diktat med arbeidernes dikta

Forts. siste side

SOMMERLEIR I AUGUST

I det siste har vi mottatt en rekke forespørsler om det i år vil bli arrangert en kommunistisk sommerleir og i tilfelle når og hvor. Det er tydeligvis mange interesserte som ønsker å planlegge sommeren med tanke på et leir opphold god tid i forveien.

Til dette kan vi opplyse at nøyaktig tid og sted for Kommunistisk Arbeiderforbunds sommerleir i år dessverre ennå ikke er bestemt. Men forbundets sentralkomite har fattet vedtak om at det også i år skal arrangeres en slik leir. Ut fra erfaringene med de siste års leire er det videre bestemt at den i år skal avvikles over 4-5 dager i midten av august, og i nærheten av Oslo.

Vi håper at disse opplysningene kan være til foreløpig hjelp for alle interesserte. Nøyaktig tid og sted vil bli offentliggjort i Den røde Arbeideren før sommerferien. Vi vil imidlertid be alle interesserte om allerede nå å melde seg pr. brev til forbundet, slik at vi så fort som mulig kan få oversikt over antall deltakere.

Den politiske siden ved årets leir-opplegg vil konsentrere seg om den proletariske internasjonalismen og arbeiderklasseas politiske linje under utviklingen av kapitalismens krise.

ZAIRE

I sammenheng med de siste hendene i Zaire bringer vi i dette nr. av drA en artikkel vi mener er godt tjenlig som bakgrunnsstoff. Se s. 2: "Et nøkkelledd i den vestlige imperialismes strategi i Afrika."

Vårens skuespill er over for denne gang for herrene Selvig og Halvorsen.

Undervisningssystemet i Kina: TENG HSIAO-PING SOM TALENTSPEIDER

I klassekampen 22/5 i år kunne vi lese at AKP-organisasjonene Rød Ungdom og NKS hadde vært på utenlandsreise og opplevd en "ny vår i folkets Kina". De hadde positive inntrykk fra undervisningssystemet og fortalte om elever som dreiv urtehager, skjønskrift, modellfly osv. Delegasjonen konstaterte at grunn- og middelskolene hadde politikk som fag der elevene lærte å "respektarbeiderklassen, like arbeid og elske folket." Så langt dagens AKP-delegasjon. Vi kan imidlertid ikke dy oss for å skru tida litt tilbake. Nærmere bestemt til Klassekampen nr. 32/76 der en begeistret Kitty Strand kunne fortelle fra sitt besøk i Kina da kampanjen mot Teng Hsiao-ping var på høydepunktet. Strand var

opptatt av Kulturrevolusjonens nyvinninger på utdanningsområdet som satte der proletariske politikken i sentrum. For å sette omaltale hun de personer som ønsket det gamle tilbake: "De sier de ikke vil tilbake, men se på dette! Teng Hsiao-ping som nå er fratatt alle tillitsverv, har uttalt: -Uansett om katten er svart eller hvit, bare den fanger mus, er den en bra katt. Dette er å stille produksjonen foran klassekampen." Strand kunne fortelle om politiske massekampanjer overalt og spesielt der hvor motstandene var hardest som f. eks. i utdanninga. Konklusjon: "Situasjonen i Kina er lys!"

Forts. s. 5

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND I ERITREA

To representanter for Kommunistisk Arbeiderforbund, Øystein Sjaa-stad og Eyvind Viken, gjestet i månedsskiftet april/mai de frigjorte EPLF-områder i Eritrea. Besøket skjedde samtidig med EPLFs omfattende forberedelser til en trefronts motoffensiv i området rundt Asmara. Reisen som våre representanter foretok, skjedde med ordinær vare- og troppe-transport. På den måten kom de i meget god kontakt med massene, som etter det de forteller til drA, hadde et usedvanlig høyt politisk nivå. De

hadde også politiske samtaler med ledende personer innen sentralkomiteen og Politbyrået. I Keren deltok de i 1. mai-feiringen, som de karakteriserer som "den mest fantastiske 1. mai-feiring de har opplevd."

drA vil i de kommende nr. bringe artikler og reportasjer om de inntrykk og politiske samtaler våre to representanter hadde som EPLFs gjester i Eritrea. På side 6 i dette nr. bringer vi en forsmak i form av en stemningsrapport fra 1. mai-feiringen i Keren.

Mobutus Zaire: ET NØKKELLEDD I DEN VESTLIGE IMPERIALISMES STRATEGI I AFRIKA

Den positive framhevelse av "styrket forhold" mellom forskjellige stater i den annen og den tredje verden blir stadig mer påfallende fra offisielt kinesisk hold.

Sveriges utviklingshjelp, økonomisk samarbeide med og investeringer i land som Saudi-Arabia, Iran og Egypt, betraktes, mer eller mindre uttrykt, som progressive allianser mot de hegemoniske supermakter. Tysklands investeringer i Zaire, den vennskapelige politiske atmosfære i forholdet mellom de to stater betraktes likeså som en styrking av alliansen mellom den annen og den tredje verden.

At utviklingshjelp aldri har betydd noe annet enn å legge grunnlaget til rette for imperialistisk ekspansjon, det være seg fra den første eller den annen verdens imperialistiske land, blir i denne sammenheng fullstendig underordnet. Likeså at det dreier seg om imperialistiske framstøt fra Sverige og Vest-Tyskland. Likeså at de tredje verdensstater det dreier seg om, står klart og entydig på den vestlige imperialismens side mot sosialimperialismen og er for kontrarevolusjonens yndlingsbarn å regne.

USA-imperialismen hevdes fremdeles som en av verdens folks to hovedfiender, men dette drukner i telegramgjengitt i Hsinhua. Kina fra f.eks. Sudan eller Venezuela når disse lands statsoverhoder uttrykker sin bekymring over Sovjets aggresjon i Afrika, men hvor den vestlige imperialismes tilsvarende rolle ikke nevnes med ett ord.

TRE VERDENSTEORIENS SKJULTE INTERESSER

Men så er da heller ikke disse stater noen revolusjonær kraft, slik treverdensteoretikerne hevder.

På den annen side er Sovjetimperialismen på offensiven i forhold til den vestlige imperialismen i verdensmålestokk. Det er dette som er utgangspunktet for et Kina med stormaktsambisjoner. Et styrket Europa svekker både Sovjets og USAs relative posisjoner, mens USA, som på sin side taper posisjoner overfor Sovjet, er en mulig og foreløpig alliert ved siden av Europa overfor Sovjet. Et sterkt og til Kina nærliggende Sovjet er den største hindringen for Kinas gjennomføring av sine planer. Disse planene slår seg for øvrig gjennom med nødvendighet når KKP-ledelsen nå er i ferd med å restaurere kapitalisme i Kina.

Kinas nye borgere erkjenner at den imperialistiske nyoppdelingen av av interessefærer i den ikke-industrialiserte verden og de stadig mer foreløpige resultater av denne i sterk grad avgjør imperialistblokkenes innbyrdes styrkeforhold. Den særlige ideologien om de tre verdener spiller på, for å legitimere seg, det faktiske forhold at den revolusjonære bevegelsen idag yter hovedmotstanden mot imperialism. Men Kinas reelle hensikter kommer ikke desto mindre tydelig fram i forhold til hvem i den tredje verden som får Kinas støtte.

Når Mobutu Sese Seko framheves som folkehelt og frigjøringsforkjemper i kinesernes propaganda, mister teorien raskt ansikt. Det veldig hjemlige AKP's videreføring av denne LØGN beror ikke på at de lar seg narre, men at de har tilsvarende norske imperialistiske interesser å kjempe for overfor Sovjet Norges bekjente VAKLING mellom den første og tredje verdens interesser (etter P. Steigan) faller vakkert inn i sin sammenheng når det står svart på hvitt å lese hva AKP støtter. Det til-

synelatende absurde i at den imperialistiske staten Norge skulle alliere seg med de revolusjonære kreftene i den tredje verden forsvinner når vi slik får se hva Steigan mener. Selvfølgelig er en allianse mellom den norske stat og Mobutu mulig. Den eksisterer allerede, kan vi opplyse, idet Mobutu er hele den vestlige imperialismes forlengede arm i Afrika.

I den helhetlige politikk AKP står for er det ikke lenger snakk om støtte til revolusjonære krefter i den 3. verden mot det imperialistiske system som sådant. Det er, med utgangspunkt i den norske imperialismes interesser, snakk om en stillingtagen til en imperialistisk blokk overfor en annen. Kina er i denne sammenheng en mulig alliert for Norge.

Mobutu sammen med marokkanske leiesoldater i forbindelse med de forrige urolighetene i Shaba-provinsen.

EKSEMPEL ZAIRE

Ifjor våres sto det å lese i klassekampen og kinesisk presse at Zaire ble invadert av kubanske og katangesiske leiesoldater (fra Tchombes reaksjonære leiehær i tidlige 60-åra) fra Angola. Sovjet sto bak. Denne enestående tiltro til Mobutus definisjon av hva som foregikk var for øvrig Kina og AKP ganske alene om. USAs regjering nektet å uttale seg på spørsmålet om det var invasjon, amerikanske kongressmenn som fram og innrømte: "Det er borgerkrig". Kong Hassan, som i likhet med USA skulle spille en avgjørende rolle i Mobutus foreløpige seier, gikk mot invasjonsteorien. Misjonærer og vestlige journalister som var til stede, benektet likeså at kubanske soldater deltok.

Vi for vår del kan ikke før vi vet mer om FNLCs klasseinteresser, ta stilling til støtte eller ikke støtte til FNLC (den kongolesiske nasjonale frigjøringsfront). Det er heller ikke poenget. poenget er at AKP allerede har tatt stilling innen imperialismens innbyrdes kamp om interessefærer, og at de i denne sammenheng følgelig har liten interesse av å undersøke hva som skjedde. Om det var en revolusjonær bevegelse eller Sovjet som truet Mobutu, er ett fett når det til syvende og sist er den norske imperialismens interesser som ligger bak støtten. Både til Kina og Mobutu.

Følgende vet vi: Mobutus Zaire er et nøkkelledd i den vestlige imperialismes posisjoner på det afrikanske kontinent. Det økonomiske grunnlag for Zaires

betydning ligger i Shaba (Katanga) provinsens enorme mineralrikdommer, særlig på kobber og kobolt. Europeiske og amerikanske selskaper har store interesser og prosjekter i gang i provinsen. Mobutu er deres betalte mann. I sin 13 år gamle herredømmeposisjon har han stått som fast på CIAs lønningsliste, et CIA som for øvrig utgjør en større koloni i Kinhasa, Zaires hovedstad.

Da kopperprisene i løpet av 73-75 falt til det halve på verdensmarkedet som følge av verdenskrisen i den kapitalistiske økonomi, sto Mobutu terrorregime overfor rtrusselen om sitt fall. Økonomien raknet fullstendig, korrupsjonen tiltok i omfang, den ennå

avkreftet gjennom det annet faktum at senere flyktinger fra krigen ble nektet adgang til Angola. Viktigere er det at den relativt lille styrken fikk rask og massiv oppslutning i Zaire, og da ikke bare i Shabaprovinsen, men fra alle områder i Zaire. Lokalbefolkningen i de erobrede byer i Shaba støttet opp om geriljaen. I løpet av et par måneder hadde styrken vokst fra under 1500 mann til mer enn 5000, da den ble tvunget til å oppgi de erobrede byene på forsommeren på grunn av den intensive bombingene av disse med bl.a. napalm.

For den samlede vestlige imperialismeblokk reagerte langt kraftigere enn det eventuelt økonomiske alene skulle tilsi. Den uforbeholdne støtte til det som nå skjedde, skulle alene være nok til å avkle det reelle innhold som søker å skjule seg bak treverdensteorien og den dertil sammenhengende støtte til "folkehelten Mobutu" og bak "styrkede relasjoner" mellom annen og tredje verden.

EN IMPERIALISTISK ALLIANSE PÅ TVERS AV DE TRE VERDENER:

Mobutus hær var ingen entusiastisk folkehær. Dens beste elementer nektet å slåss, ble skutt eller fengslet, og mange gikk over til FNLC. Dea resterende hærts viktigste gjøremål bestod i plyndring og henrettelse av våpenløse flyktinger fra det armageddon som fulgte. Mobutu var henvist til hjelp utenfra, noe han fikk raskt, tildels uoppfordret. våpenhjelp og annet utstyr fulgte fra USA, Vest-Tyskland, Belgia, Sør-Korea, Kina, Sudan, Frankrike, som stod bak hele det strategiske opplegget, sendte offiserer og Miragefly søkklastet med napalmbomber. Marokko sendte en elitehær på 1500 mann, forøvrig finansiert av Saudi-Arabia. De franske fly ble ført av egyptiske flygere. Uganda og Sudan hadde prosjekter med troppeenheter, i New York Times hadde CIA en annonse for å skaffe til veid leiesoldater. Mobutu vendte seg videre til Sør-Afrika for hjelp. (Zaire er forøvrig Sør-Afrikas viktigste handelspartner i Afrika). Men disse siste prosjekter viste seg å være foreløpig unødvendige, idet terrorbombingen av de av FNLC kontrollerte byer førte til disse byers fall, og til at mange av dem ble lagt helt øde. Sivilbefolkningen som hadde støttet FNLC stod mellom valget å flykte eller Mobutus represalier.

I sannhet en klasseallianse på tvers av den første, annen og tredje verden. Men hvorfor denne spontane mobilisering? Vi slutter oss til Cyrus Vance: "Mobutus fall er en trussel mot USA's og NATO's interesser." Vi slutter oss til kong Hassan: "Vi deltar for å forsvare islam, den frie verdenen og ordenen i Afrika." Vi vil tillegge: Sør-Afrika og Rhodesia har et belastet ansikt som gjør dem dårlig egnet til bruk mot revolusjonen i Afrika utenfor sine egne grenser. Zaires beligenhet er sentral - uansett hvilke interesser staten representerer. Et Zaire under sovjetisk innflytelse ville styrke sosialimperialismens posisjoner overfor den vestlige imperialismen både i nord og sør. Men for oss er det vesentlige ikke hvilken imperialistblokk som behersker Zaire, slik det er for AKP og Kina. Vårt utgangspunkt er revolusjonen mot det imperialistiske system som sådan. I denne sammenheng er det en indre allianse mellom den første, annen og også tredje verdens stater som Zaire og Marokko. Et revolusjonært Zaire med sine naturressurser,

Forts. siste side

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863 - Tøyen, Oslo 6

Postgiro: 2068427

Redaktør: Harald Berntsen

Trykk: Eget Kontor-offset.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 40.-

Røde Fane pr. år - kr. 28.-

- betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og

-RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50.-

pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863

Tøyen, Oslo 6

Tlf. 37 63 60

"EN TYPISK ISRAELER"

Den israelske utenriksministeren Moshe Dayan var nylig på besøk i Norge. Visitten falt sammen med staten Israels 30-årsjubileum den 11. mai. Dayan fikk en hjertelig mottakelse. Borgerskapets hovedorganer Aftenposten og Arbeiderbladet lot ikke anledningen gå fra seg til å markere sin tradisjonelle støtte til såvel sioniststaten som til veteranen fra terrororganisasjonen Hagana. På lederplass fastslo Aftenposten at Dayan nå kom til en nasjon som helt siden Israel ble grunnlagt, har beundret det israelske folks kamp for sin eksistens. For de fleste nordmenn er Moshe Dayan en typisk israeler. En mann som når det kreves, forsvarer sitt lands grenser med våpen og som blir krigshelt, men som i fred forsøker å løse problemer med politiske midler og som da blir utenriksminister.

Arbeiderbladet fulgte i nøyaktig samme spor og hevdet at "det store flertallet av det norske folk har dyp medfølelse med det israelske folk og bred forståelse for staten Israels vanskelige situasjon." Dette må være både rett og rimelig når DNA-organet kan konstatere at "det er en imponerende samfunnsbygging som har skjedd i det eneste demokrati i Midt-Osten."

De ulike fraksjonene i det norske borgerskapet er i det hele tatt uvanlig samstemmige i sin støtte til sionistene, noe som for tida kommer til uttrykk i form av betydelige bidrag til borgerskapets internasjonale politistyrke som i øyeblikket befinner seg i Sør-Libanon. Herr Dayan visste å sette pris på denne elskverdigheten: "Jeg er glad for de norske FN-styrkene som er i Libanon, og ettersom de er soldater og har våpen, har de også muligheten til å oppnå sitt mål." Hva Dayan mener med "sitt mål", må ingen tvile på. Det er å avvæpne og kneble både den palestinske frigjøringskampen og dens allierte i den libanesiske arbeiderklasse. Sionismen har ganske visst en varm støttespiller i det norske imperialistiske borgerskapet. Dette er ingen tilfældighet. Vi skal her uten å nøle skrive under på Aftenpostens utsagn; Moshe Dayan er virkelig en typisk israeler, ja sogar selve idealtypen på en sionist. Men hvordan forholder dette seg? Hva er sionisme?

Disse spørsmålene er det avgjørende viktig å kunne gi et svar på. Ikke bare for å forandre opinionen i Norge som i høy grad ligger under for den borgerlige dogmatikken, men også for å meisle ut en korrekt linje som vårt politiske solidaritetsarbeide må tuftes på. For nettopp Palestina-spørsmålet stiller spørsmålet om den proletariske internasjonalismens prinsipper på en usedvanlig krass måte. Dette har å gjøre med sionismens historiske oppkomst og samfunnsmessige rolle.

Det er antisemittismen borgerskapet har brukt for å begrunne sin støtte til staten Israels eksistens. Nazistenes gasskamre og utryddelsesleire under den 2. Verdenskrig har imperialismen utnyttet på en svært effektiv måte for å rettferdiggjøre ideen om et jødisk nasjonalhjem i Palestina. Men nøkkelen til hele dette problemet ligger ikke desto mindre i å avsløre antisemittismens sosiale innhold. For å forstå dette må vi gå noe lenger tilbake i historien. Det dreier seg om å klargjøre jødernes rolle i samfunnsformasjonen. Jødene kom i sin tid til Europa som handelsfolk og fikk en viktig funksjon "i porene" på de europeiske feudalsamfunn. I den økende arbeidsdelingen ble de tradisjonelle sosiale grupper av monarker, adel, bønder og håndverkere mer eller mindre avhengig av jødernes vare- og pengehandel. Spesialiseringen av produksjonsforholdene førte på sin side til utskillelsen av jødene som egen sosial gruppe. Slik får jødene en spesifikk samfunnsmessig stilling som blir overordnet deres religiøse eller etniske særtrekk. Følgelig var det i samband med krisene i de stadig mer konsoliderte kapitalistiske produksjonsforholda at jødeforfølgelsene fant sted. Jødene kom i konflikt med kapitalismens ulike klasser og grupper. Men vel å merke ikke en konflikt som pøket ut over kapitalen. Det dreide seg om motsigelser innenfor systemet idet jødene ble en konkurrerende fraksjon for det europeiske handelsborgerskap. I sin tur oppfattet småborgerskapet ruinen og degraderingen som forårsaket av jøden som eksponent for den utsugende penge- og internasjonale finanskapital. Det siste kom bl. a. tydelig fram i forbindelse med den nazistiske, småborgerlige antikapitalismen i mellomkrigstida.

Som en reaksjon på antisemittismen vokste sionismen fram mot slutten av 1800-tallet. Det som særmerket sionismen fra andre retninger var dens grunnsetning om at jødeproblemet bare kunne løses ved å opprette vanntette skott mellom jøder og ikke-jøder. Den nødvendige konsekvens av en slik tankegang måtte bli opprettelsen av en ren jødisk stat. Allerede den gang bekjempet jødiske marxister sionismen som en småborgerlig teori. Ved å ta et nasjonalistisk utgangspunkt for sin teori prøvde sionismen å løse sosiale motsigelser uten å gå til disses egentlige røtter i de kapitalistiske produksjonsforholdene. Her står vi ved kjernen i sionismen, tesen om at verdens jøder utgjør en nasjon og at jøder og jødedom primært er et etnisk/nasjonalt kjennetegn. Men dermed blir det også klart at sionismen som et svar på jødernes problemer ikke bryter med det samfunnsmessige grunnlag som produserer problemene. Tvert om vinner sionismen eksistens ved å ta opp i seg kapitalismens og imperialismens egne premisser: Ved å opphøye det særegent nasjonale som sitt prinsipp ga sionistene samtidig avkall på en reell kamp mot antisemittisme og for den slags skyld all rasisme. Et oppgjør med antisemittismen måtte innebære et oppgjør med kapitalismen. I en slik kamp måtte selvsagt tilslutning til proletariatets klassestandpunkt være det grunnleggende og ikke det etnisk/nasjonale. Men slik det nå utviklet seg kunne ikke sionismen fortsette å eksistere og å nå sitt mål uten i intimt samarbeid med imperialismen. Dens tanke om en rent jødisk nasjonalstat kunne bare realiseres innen en ramme som var imperialismens eget ektefødte barn. Dette plasserer sionismen i rekken av de generelle europeiske borgerlige nasjonalistbevegelser som hadde sterke kolonialistiske og im-

perialistiske målsettinger overfor den tredje verden. Som en uadskillelig del av dette miljøet ble sionismens planer ledd i den samme ekspansjon hver enkeltstående borgerlig nasjonalstat utviklet hver på sin kant. Slik løser ikke imperialismen "jødeproblemet", men bare forskyver det og reproduserer det i en ny form, som et "Palestina-problem". Ut fra sionismens rasistiske grunntese besto kjernen i dette i at "import" av jøder til Palestina var ensbetydende med "eksport" av palestinere fra Palestina.

Vi må altså gi Aftenpostens leder rett. Det er virkelig en typisk israeler/sionist det norske borgerskap gjennom Storting og regjering har mottatt uten knapt å ytre et pip mot de stadig nye ekspansjonsforsøk fra sioniststatens side. Og for dem som kjenner litt til Israellobbyens stilling og virke blant norske politikere bør dette ikke tjene til forundring. For Moshe Dayan er en typisk israeler i den forstand at hans livshistorie er historien om terror, fordrivelsen, undertrykkelsen av og drapene på det palestinske folk som vel bare i kvantitet og avrettingsmekoder står tilbake fra nazistenes forbrytelser mot jødene under siste krig. Palestinerne har kanskje ikke gasskamra, men de har Deir Yassin, Qibyah og andre hyer som kan fortelle sin historie om massakre på hundrevis av palestinske barn, kvinner og menn. Mennesker som ble meiet ned for å gi plass for sionistenes "nasjonalstat for det jødiske folk". I disse massakrene var det at terrorister som Dayan, Begin og Sharon gjennom sine organisasjoner Hagana, Irgun og Stern gjorde sitt skitne "nybrottsarbeid". Slik var sionistenes framferd og slik er den fremdeles, sist vist ved invasjonen i Sør-Libanon.

Det er imidlertid avgjørende å forstå hvordan dette henger sammen med staten Israels eksistens som ren jødisk stat. Og hvordan denne i sin tur er et like objektivt produkt av imperialismen. Her står vi ved sakens kjerner. Det er verd å merke seg at det er akkurat på dette punkt at det samlede imperialistiske borgerskap erklærer sin støtte til staten Israels rett til å eksistere. Dette gjelder såvel mindre imperialistiske land som Norge som supermakten USA og Sovjet. At det norske borgerskapet ikke opptrer som et lam i denne forbindelse, er særdeles klart etter de siste hendelsene. Til daglig opererer nå norske FN-styrker som garantister for sionistene i Sør-Libanon; og det i et område der de har overtatt kontrollen etter israelerne for med tida igjen å overlate det til den såkalte "nye libanesiske hæren" som i øyeblikket bygges opp og rekrutteres fra fascistene i Libanon og som USA har tilbudt å finansiere.

I denne forbindelse er det all mulig grunn til å advare mot de krefter i Norge som ved å påberope seg solidaritet med den palestinske revolusjon reiser kravet om at FN-troppene ikke må brukes mot PLO. Dette er uttrykk for illusjonspolitikk og en grov undervurdering av imperialismens manøvreringer i Palestina og Sør-Libanon. FN-styrkene er allerede på forhånd bestemt til å brukes i kneblingen av den palestinske frigjøringskampen idet de nødvendigvis også opererer som garantister for sioniststatens grenser.

Den eneste veg ut av dette uføret ligger og kan bare ligge i opphevelsen av staten Israels eksistens. Løsningen ligger ikke i forlengelsen av en diskusjon om landegrenser og hvor disse skal gå, men i avskaffelsen av den sionistiske nasjonalstat og dens grenser, en stat som i sin kjerne hviler på motsetningen jøde/ikke-jøde. Målet for den palestinske revolusjonen er opprettelsen av en sekulær, demokratisk stat i hele Palestina med like rettigheter for alle religiøse og etniske grupper. Vi ser her hvordan løsningen på Palestina-spørsmålet let i utgangspunktet må stå i den skarpeste kontrast til nasjonalistiske ideologier og strømninger. Og framfor alt ligger alternativet til til sionismen og imperialismen i den proletariske internasjonalismens retningslinjer for politisk handling. Både denne kraften i den internasjonale arbeiderklasse er det som står i antagonisk forhold til hele den samfunnsutvikling og historie som har skapt sionismen og dens stat. For oppgjøret med staten Israel er samtidig et oppgjør med den verdensomspennende imperialismen. Her ligger også forklaringen på viktigheten av å styrke de revolusjonære bånd mellom den hardt utbyttede arbeiderklassen i Israel selv og den palestinske frigjøringsbevegelsen. Vi skal huske at Israel har utviklet den materielle kraft som kan knuse denne statens klassekarakter og rasisme innenfra. Spørsmålet om et fritt Palestina stiller den proletariske solidariteten på tvers av alle landegrenser på sin ytterste spiss. For kommunister i Norge påligger det å vise ut fra eksemplet Palestina og sionismen at den beste solidariteten norske arbeidere til syvende og sist kan tilby de kjempende palestinere er å styrte sitt eget borgerskap. Bare proletarisk revolusjon og sosialisme kan forhindre at imperialismen skaper den nasjonalisme og rasisme som vi nylig fikk et gufs av ved Dayans besøk.

Redaksjonen avsluttet mandag 22. mai.

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:

Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
Kl. 17.30-18.00 31m og 42m
Kl. 19.30-20.00 31m og 42m
Kl. 21.30-22.00 31m og 42m.
Kl. 23.00-23.30 31m og 42m og 215 m.

"ARVEN FRA EIDSVOLD"- I TO VERSJONER

Den norske nasjonalismes vekst og utvikling.

På et gitt nivå i kapitalismens utvikling oppstår et behov hos kapitalistene for en markeds plass som er større enn den føydale oppsplittetheten ga rom for. I kampen for dette nasjonale markedet trenger borgerskapet en statsordning som sikrer deres liv, eiendom og kontrakter på organisert vis. Det nasjonale marked og den liberale nasjonalstat henger slik intimt sammen.

I Norge oppsto en delvis selvstendig statsdannelse allerede i 1814, dvs. før det norske borgerskapet hadde nådd det normale utviklingsstrinnet, og denne statsdannelsen skyldes derfor i utgangspunktet mer de internasjonale forholdene enn det norske borgerskapets modenhet. Imidlertid kunne det norske borgerskapet utvikle seg

i ly av denne nasjonalstaten og i 1884 og 1905 fullførte konsolideringen av en norsk nasjonalitet, en nasjonal kultur og en norsk nasjonalstat.

Den utvikling som her er skissert, karakteriserer vi prinsipielt som progressiv. Når nasjonalstaten gjør rammer om den økonomiske utvikling, blir denne på dette nivået relativt allsidig og "harmonisk". Videre utvikler den borgerlige konstitusjonen gjerne borgerligdemokratiske trekk. Endelig erstattes avsondretheten og de lokale særhetene språklig og kulturelt av en nasjonal orientering som overfor disse tidligere forholdene representerer vidsyn og nyorientering.

Jon M på Wergelands grav. "Vi lever i et mørkere århundre enn Wergeland."

Historien viser at man ingen ting har lært av den... Det er ikke jeg som har funnet på dette, men det kan være sant likevel. Nå, sannheten finner en gjerne mellom flere påstander, men det finnes noen som aldri lærer...

Hver gang det kommer for dagen en skandale hvor hysj-hysj-vennene våre er innblandet - og det begynner etter hvert å bli mange - står det fram en eller annen sjef og sier at dette er den reneste røverhistorien som ikke har noe med virkeligheten å gjøre. Så får vi en ny omgang med avsløringer og de samme menneskene står fram på ny og erklærer i stort alvor at dette er fullstendig ukjent for overvåkningspolitiet. Avise- ne bringer nye detaljer, men pavene står på sitt. Her er det misforståelser ute og går - forvrengninger og rent oppspinn. For hver omdreining av avsløringsskruen serverer de en ny rett med mer og mer ufordøyelige påstande på en fullstendig talentløs måte.

En kan saktens spørre seg hvorfor

Etter at borgerskapet har konsolidert nasjonalstaten, vendes blikket utad og rivaliseringen med andre nasjonale kapitalistgrupper begynner - med nasjonalstaten som base. For de fleste europeiske lands vedkommende - deriblant Norge - faller den endelige konsolidering av nasjonalstaten sammen med kapitalismens overgang til sitt imperialistiske stadium. I denne fasen er ethvert progressivt aspekt ved de nasjonale markeringer utslettet, og nasjonalismen blir nå et middel til å hindre arbeiderklassens solidaritet på tvers av landegrensene og til å sveise dem fast i solidaritet med statsskipet og slik tjene som massebasis for det nasjonale borgerskaps ulike aspirasjon.

Da det norske nasjonale fellesskap ble utviklet i forrige århundre, ble som kjent 17. Mai tidlig tatt i bruk som et egnet propagandamiddel. Overgangen til imperialismen fikk selvsagt ikke borgerskapet til å oppgi dette middelet, tvert om ble det et stadig viktigere element i propagandaa. I lys av dette skal vi betrakte de grupperinger som idag med sterkest roster hevder at arven fra Eidsvold nå bæres videre: DNA og AKP.

Moderasjon og nasjonalt samhold.

DNA som med mindre avbrudd har båret ansvaret for kapitalismens utvikling i Norge i over 40 år, mener selvsagt til nasjonalt samhold på nasjonal dagen såvel som ellers i året. Først og fremst innebærer dette appeller til arbeiderklassen om å vise moderasjon og forstå "nasjonens", dvs. de norske kapitalistenes økonomiske ønsker. På den annen side kritiseres også "egoistiske elierinteresser" dersom ikke de viser moderasjon - i det nasjonale fellesskapets interesser. Slike utsagn på årets 1. Mai tjener selvsagt til å berede grunnen for Rikslønnsnemndas innstilling som foreligger kort etter den 17. Den tradisjonelle DNA-17. Mai-tale markerer alltid ut i en varm forsikring om at det bare er i tilfelle til DNA at det nasjonale samhold kan berges og Eidsvoldsverket videreføres.

"For nasjonalt sjølvstende - mot imperialismen"

Langt mer aggressiv nasjonalisme forkynnes imidlertid fra AKP 17. Mai. Det overordnede perspektiv hos denne gruppen er at den nasjonale selvstendighet er truet og bare kan forsvares gjennom kamp. For å begrunne dette postuleres dels den direkte latterlige

de gjør dette. Svaret er kanskje rett og slett at de er så dumme. De vet ikke bedre. Eller er de så opptatt med registrere såkalte venstrevidde at de ikke merker at det foregår andre ting i samfunnet? Eller - er det så enkelt at herrerne ikke ønsker å se - at det bare er noe som de i henhold til ordre ikke bare skal godta, men hjelpe på beste måte.

La oss være enige om at påfallende mange framtrepende menn på samfunnets tak har en elendig hukommelse. Det er skremmende med så mange uttende sjefser.

Dersom en tar dem alvorlig, og det bør en vel gjøre, så røper de til over mål at de ikke holder mål. Og - hvis en ikke tar dem alvorlig, så er de ubrukbare i utgangspunktet.

Kravet må være at man finner fram til folk som kan jule på en mer tilforlatelig og overbevisende måte om hysj-hysj-virksomheten i alminnelighet og CIA i særdeleshett.

teori at Norge står i samme situasjon som i 1814 og dermed angivelig har en nasjonal frigjøringskamp å føre. ("Nett som i 1814 er Norge et lite land som nå stri mot stormaktene"). Dels hevdes det at Norge står i samme situasjon som de nasjoner som ikke har noen nasjonalstat. ("Kampen for Norges sjølvstende heng sammen med frihetsrørslene andre steder i verden... Palestina... Eritrea"). Demagogisk snakker Tron Øgrim i sin 17. Mai-tale om kirkerne i Tyrkia, indianere i USA og den angivelige norske nasjonale frigjøringskampen i samme åndedrag. For AKP er det i seg selv et uttrykk for internasjonalisme å bære paroler som lærer situasjonen i andre land. Eksempelene viser imidlertid at de angivelig internasjonale innslagene i AKPs 17. Mai-feiring utelukkende har det siktemål å etablere et alibi for AKPs egen nasjonalisme.

På tilsvarende måte er det bare mulig å forstå hvorfor AKP bærer en parole mot sjølvvinisme i ly av denne gruppas generelle nasjonalisme. Kjærligheten til den nasjonale særpreget som sådant fordrer at dette må tolereres også hos ikke-norske. KA hevder mot dette at overvinningen av det nasjonale særpreget er et progressivt fenomen. Nasjonalistenes raseri når de konfronteres med dette standpunktet, er den beste bekræftelse som kan gis på vår påstand.

Nasjonalistisk historiesyn.

Imidlertid er det ikke bare bevegelsen AKPs generelle nasjonalisme som kjører fram i forbi på 17. Mai. I tillegg lanseres en rekke mer særegne bidrag til norsk historieforskning i forsøkene på å konstruere en tradisjon som AKPs nasjonalistiske kan inngå i.

I utgangspunktet slutter AKP i fra innstillingen av 1814 fullt opp om den nasjonalistiske idealiserende venstrehistoriefortelling fra tidlig i vårt århundre, som hevder at det fantes en

bred nasjonal bevissthet (i før grunnlaget for denne var etablert) og en kamp for nasjonal selvstendighet i Norge i 1814. Videre hevdes det at 17. Mai-feiringen i forrige århundre representerte "folket", mens borgerskapet etter 1905 søkte å gjøre 17. Mai til "sin" dag. I tråd med dette idylliseres både Eidsvoldsmennene og Eidsvoldskonstitusjonen med en patos som savner sidestykke. "Eidsvoldsverket måtte forsvares, og det som dugde var å bryte en plass for frihetstanken og likhetstanken i folkets hjerte".

Arbeiderklassens stemmerettsdemonstrasjoner 17. Mai i 1890-årene påpekte nettoppmanglene ved denne idylliske borgerlige likhet. Ikke mindre tas disse stemmerettsdemonstrasjonene i AKP-kretser uten blygsel til inntekt for konstruksjonen av en ubrukt nasjonalistisk tradisjon i norsk arbeiderbevegelse utelukkende fordi de fant sted på 17. Mai.

Nasjonalismens innhold

Det objektive innhold i nasjonalismen - uansett om denne foreligger i AKPs småborgerlige eller DNAs borgerlige variant - utgjøres i et imperialistisk land som Norge av selve den norske imperialismens iboende ekspansjons trang. Av AKPs parolegrunnlag for dagen framgår dette med all mulig tydelighet. "Svalbard er norsk land!" er ment å sikre norsk kapital enerherredømme på Svalbard. På tilsvarende måte kreves "norsk" (dvs. norske kapitalisters) råderett over all oljeutvinning i Nordsjøen.

Begge disse kravene er umiddelbart i norske kapitalisters interesse. Mindre krigshissig og mer realistisk i vurderingene er imidlertid DNA-regjeringen klar over at et mer langsiktig perspektiv på disse kravene er det klokkeste. 17. Mai tier de i alle fall - og lar klokkelig AKP gå i bresjen for å videreføre Eidsvoldsverket.

ETTER DØDEN ER ALLE LIK

heter det lenger nord i landet. Så også for AKP. I hvertfall på 17. Mai blir alle likene like gode.

Bjørnson, som ellers skjelles ut som Riksmålsbevegelsens far og Wergeland som en av samnorskbevegelsens opphavsmenn, hylles som like gode patrioter som selve grunnleggeren av det Norske Milet, Ivar Aasen. De tre gravtalene er endog gjengitt på samme side i Klassekampens 18. Mai-nr.

Bjørnson skrev fedrelandssangen, så han er jo uanskyldt. Og Wergeland, forsikrer Jon M (på AKPs vegne) "er en av oss". Lenger ut i talen får vi vite hvorfor: "Han kaltes en pøbelhøvding, en råhetens feirislur". Vi forstår selvsagt at mindre uoverensstemmelser må vike for det umiddelbare slektskapet AKP-lederne følger med en mann med slike oppnavn.

For ukskjendning å regne er det når man forsøker å ære Aasens minne på "vulgært" øst-norsk. Den språkforma Knut Johansen nytter, ville få den arm sunnmøring til å snu seg i grava om han kunne høre det som foregikk 6 fot over hue på han. Dette språket har mer til felles med "det Kohtske knot" enn med Aasens nynorsk.

Kohtsk er i aller høyeste grad også innholdet i talen. Arbeiderklassen må begynne å bruke norsk, sier Knut Johansen, for det er den re klassen som må bære den nasjonale fana og stå som nasjonens representanter, slik som borgerskapet gjorde det før. Dette er ikke annet enn Hlvdan Kohts "integrasjonsteori" - at alle de tre klassene, hver etter sin tur, integreres i nasjonen og blir nasjonalsinnete.

Først borgerskapet, så bøndene og "til slutt arbeiderklasse like eins i strid for klassekrav, men nett i di at ho samla seg, økonomisk og politisk, skapte ho nye nasjonale makter - samlingsmakter for heile landet."

H. Koht: Norsk Vilje, s. 277-8. Vi har tidligere sett at Oktober forlag har hatt behov for å revidere det kommunistiske manifest, og foreslår derfor følgende merknad fra utgiveren i neste Oktober-utgave: "når det kommunistiske Manifest fra 1848 segjer at 'arbeidaren er utan fedreland', so er ikkje det sagt med den tanken eller det ynskje at soleis bør det vere. Tvert imot - det er ei klage imot det kapitalistiske samfunne som tek fedrelande frå arbeidaren, likso vel som det tek heimen og heimelive frå han. Programme er å gje arbeidaren fedrelande att, og då blir han og nasjonal, men visseleg på ein annan og betre måte enn dei gamle yverklassene." Norsk Vilje, s. 270

FRA PROLETARISK 1. MAI 1978's TOG

Fra s. 1

Foruten å belyse den grenseløse opportunismen i AKP har disse sitatene ikke annet en ren underholdningsverdi. Ett er iherfall sikkert: AKP er klasse-messig forhindret fra å forstå at situasjonen i Kina og spesielt i landets undervisningssystem ikke lenger er lys sett utfra arbeiderklassens standpunkt.

Kulturrevolusjonen og utdanninga.

Det som skjedde på utdanningssektoren stod uhyre sentralt i Kulturrevolusjonens styrking av proletariatets diktatur og marsjen mot kommunismen. Her stod klassekampen om prisippspørsmål ofte klarest. Kampen på dette feltet gikk direkte på metoden for gradvis å fjerne lønnsarbeidet og derfor frigjøre arbeiderklassen. Lønnsarbeid er bl. a. identisk med det radikale skille mellom ånds- og kroppsarbeid under kapitalismen. Grunnlaget for dette er den tvangsmessige arbeidsdelinga der noen er "bare arbeidere" og andre blir kapitalens servitører i form av funksjonærer, vitenskapelige spesialister, statsansatte byråkrater osv. Dette skillet satte Kulturrevolusjonen som sitt mål å bryte ned. Midlene for å oppnå dette var selvsagt ikke å avskaffe skoler eller negligere utdanningen. Her stod spørsmålet om å omorganisere den og å gi den et nytt og overordnet politisk innhold. Mao Tse-tung uttalte dette klart nok: "Det er fortsatt nødvendig med universiteter. Likevel er det viktig å forkorte skoletidens lengde, revolusjonere utdanningen, sette den proletariske politikken i sentrum og følge Shanghai Maskinfabriks eksempel i å lære opp arbeidere til teknikere. Studenter burde velges ut blant arbeidere og bønder med praktisk erfaring som må vende tilbake til produksjonen etter

noen få års studier." (Direktiv av 21. juli 1968). Dermed var det klart at arbeiderklassen ikke utelukkende skulle sysle med fabrikkarbeid. Arbeiderne skulle bli intellektuelle og omvendt. Garantien for arbeiderklassens frigjøring lå i opphevelsen av det skarpe skillet i arbeidsdelingen og i utviklingen av samfunnsmessig allsidige individer gjennom å erverve intellektuell innsikt og politisk proletarisk klassebevissthet. Arbeiderne ville oppføre å være "arbeidsdyr" og få nok "produktiv fri tid" til å sette seg inn i alle sider ved samfunnslivet. På annen måte lar det seg ikke gjøre å overvinne vareproduksjon og kapitalisme. Dette samfunnet kan bare definitivt knuses av en klasse som ved å oppheve denne tvangsmessige arbeidsdelingen blir en klasse som "kan alt" (Lenin). Marx og Engels la stor vekt på dette og analyserte skillet mellom ånds- og kroppsarbeid som et produkt av privateiendommen. Deres antitese var uttrykk for en klasse-motsetning. I Anti-Dühring beskriver han følgende dette får for arbeiderne: "Arbeideren blir forvandlet til en forkjøpelt vanskaping, til en automatisk motor i en isolert deloperasjon. Som individer blir de underkastet en forkjøpelt vekst i samsvar med deres snevre spesialiserte utdannelse og i at de er lenket på livstid til denne spesialiserte aktivitet." Men samtidig foreså Engels et nytt samfunn: "Eksistensen av klasser som har basis i arbeidsdelingen og selve arbeidsdelingen slik den har vært til nå vil forsvinne fulstendig." På denne bakgrunn blir det ganske klart at Kulturrevolusjonens program for skoler, høyskoler og universiteter ikke var isolerte utdanningsreformer. Her var det snakk om kampen for et nytt samfunn, proletariatets

politiske ledelse var det enhetlige og overgripende moment og innhold i undervisningsrevolusjonen.

Teng Hsiao-pings talentspeiding.

Det er ikke lenger denne linja som ligger til grunn for undervisningspolitikken i Kina. I mars i år holdt Teng Hsiao-ping en tale på en nasjonal vitenskapskonferanse der han kom inn på prinsippene for den nye kursen. Vi vet fra før at Tengs generelle økonomiske program går ut på at produksjon, økt spesialisering og eksklusive ansvarsområder har forrang. Som Teng gjentar i sin tale: "Hovedpunktet i de 4 moderniseringer er den moderne vitenskap og teknologiske rolle og herredømme." Allerede her har Teng brutt eksplisitt med Kulturrevolusjonens politiske nyvinning som med utgangspunkt i arbeiderklassen som den største produktivkraft framhevet det bevisste elementes ledende rolle. Politikken var ikke lenger å betrakte som et felt frigjort fra produktivkreftenes utvikling og herredømme. Men Teng har mer på hjertet og særlig er han ute etter den klasseanalysen som ligger implisitt i skillet mellom ånds- og kroppsarbeid. Dette går på at under kapitalismen vil store deler av vitenskapelig utdannet personell og intellektuelle fungere som tjenere for kapitalen. Dette henger selvsagt sammen med utviklingen av de kapitalistiske produksjonsforholda som nødvendiggjør kapitalens behov for agenter i form av produksjonsledere med høy teknisk utdanning. Dette selvsagt ved siden av intellektuelle som sørger for å reproducere den borgerlige ideologien i samfunnets overbygning. Teng liker ikke denne utviklingen og går sterkt inn for å putte åndsarbeiderne i sekk med arbeiderklassen: "De (åndsarbeiderne) er helt forskjellige fra politikerne

som legger hjernen i bløt for å tjene de herskende reaksjonære klasser. Fruktene av deres arbeid blir brukt av de herskende klasser, men, dette er bestemt av det sosiale system og ikke av deres egen fri vilje." Tengs klasseanalytiske konklusjon blir derfor: "Generelt sagt, hører den overveiende del av åndsarbeiderne til proletariatet. Forskjellen mellom dem og kroppsarbeiderne ligger bare i at de spiller forskjellige roller i arbeidsdelingen." Selve klasseinnholdet i denne arbeidsdelingen går selvsagt tapt for Teng. Senere viser det seg også at det er nettopp et slikt resultat Teng er ute etter når han i neste avsnitt beskriver det "nye" Kinas behov og angriper "firerbande": "Det vil bli et stadig økt behov for personer i vitenskapelig forskning og for en stor hær av vitenskapsmenn og teknikere. Firerbanden fordreide arbeidsdelingen mellom ånds- og kroppsarbeid i vårt sosialistiske samfunn idag ved å kalle den en klasse-motsetning. (Vår understreking). Konsekvensen av dette er at arbeidsdelingen blir opphøyd til prinsipp istedenfor å bekjempes. Dette uttaler også Teng: "Det må utvikles en deling av ansvarsforholdene i et system bygget på individuell ansvarlighet på hver post fra topp til bunn!"

Denne høyst borgerlige organisasjonsmoral skal tydeligvis danne rammen om Tengs nye hovedmål med utdanning: Oppdagelsen og oppklaringen av talentfulle personer er i seg selv et uvurderlig bidrag til staten. Vitenskapshistorien har vist at store resultater på vitenskapens område kan komme ved oppdagelsen av en genuint talentfull person! Så vet vi at talentspeiding har avløst den proletære linja i den kinesiske undervisningspolitikken.

Sitatene fra Tengs tale er hentet fra Peking Review nr. 12-78.

LØNNSOPPGJØRETS SISTE... Fra s. 1

Det innebærer ikke annet enn å knytte sammen den aktuelle kampen med den kommunistiske teorien.

STRIKEKAMPENS BETYDNING.

Streikekampen kommer her inn som nødvendigheten av - for et kortere tidsrom å bryte kapitalens og dens vakthund, LO herredømme. Både av hensyn til å bed lønnen umiddelbart, men ikke minst og fordi arbeiderne gjennom sin selvstendige og egne organisering av sine felles interesser på tvers av kapitalen og alle dens statlige institusjoner, åpner muligheten for å se sosialismen og arbeiderklassens herredømme som et reelt alternativ.

Når vi går inn for streiken som et middel så er det altså ikke bare av økonomiske grunner, selv om disse kan være viktige nok. For arbeiderne selv vil dette oftest være den eneste begrunnelsen, særlig i dagens situasjon.

Det viser seg imidlertid, når en streik skal organiseres at det er av største betydning for å få et vellykket resultat at streiken fra første stund legges opp som et brudd med kapitalismen og alle dens bestanddeler. Det vil i første rekke si: organisere og føre streiken uavhengig og på tvers av såvel LO - apparatet som lovverket.

Enhver streik for å forbedre arbeiderne økonomiske stilling vil idag være ulovlig. Men stillt overfor arbeidernes enhetlige kamp og avvisning av den borgerlige legalitet blir det borgerlige lovverket ikke verd mer enn papiret det er skrevet på. Dette er også hva en herskare av arbeidere som har deltatt i ulovlig streikekar det siste tiåret har erfart. Vanskelige har det ofte vært å takle LO - ledelsen som tross alt - i motsetning til lovverket - er høyst levende. Men mange erfaringer viser at også dette lar seg gjøre.

re. Sauda - arbeidernes streik for 8 å siden står fremdeles som det beste eksempel. Vi vil sterkt påpeke at det er en sammenheng mellom streikens vellykkede resultat og at arbeiderne fra første stund avviste innblanding fra det faglige byråkratiet. Og også sammenhengen mellom dette og uttalelsen at selv om streiken ga seier var det bare en midlertidig løsning, mens det sosialistiske samfunnssystem ble framhevet som den eneste løsning på sikt. En slik bevissthet og en organisering ut fra dette vil være et uhyre sterkt fundament for enhver streik.

Blant flere midler er en slik streikekamp på det lokale plan det mest effektive og aktuelle i dag. Valget av egen streikekomite og uttalelse av tillitsverv er forlengst en selvfølge for de fleste arbeidere, så det er på ingen måte bemerkelsesverdig at man også på SV - hold har begynt å framheve betydningen av dette.

"VENSTRESIDA'S" ROLLE.

Det som er mer interessant er at det virker som SV knapt har oppfattet at de denne gang legges opp til et åpent og større lønnsnedslag enn på lang tid. Det er naturlig å oppfatte det slik ettersom dette partiet legger avgjort størst vekt på å appellere til borgerskapet om ikke å bruke tvungen lønnsnemd ved neste lønnsoppgjør. Også NKP og AKP har

stilt seg på denne linjen som - uansett god vilje - avleder oppmerksomheten fra lønnsnedslaget. Ingen av disse partiene fortjener arbeidernes tillit.

Som vi har påpekt tidligere, tjener såvel SV og NKP som AKP helt andre interesser enn arbeiderklassens. Og det vil

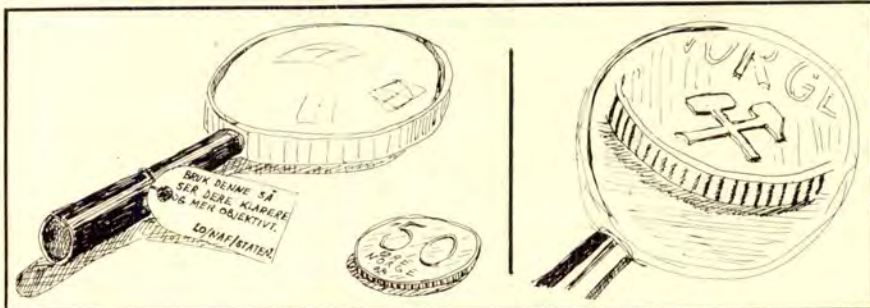
hver 14.dag

27/5 - 9/6

nok vise seg under det kommende jordbruksoppgjør. Det berømmelige bondeopprøret på Hitra viste nok at disse partienes hensikt er å gjøre arbeiderklassen til en støttegruppe for småbor-

gerskapets forsøk på å bevare den lille jordlappen som privateiendom.

En streikekamp må derfor også føres uavhengig av disse partiene.

1. MAI I KEREN

Alle i Keren visste at det skulle være 1. mai-feiring i byen, men ingen visste når og hvor. Av frykt for spesielle 1. mai-salutter i form av sovjetiske napalm- og splintbomber ble ikke 1. mai kunngjort på forhånd. Kl. 19.30 høyrtes imidlertid trommer og musikk i gatene. Fra en kant kom avdelinger fra det militære, fra en annen kant kom "Red Flowers", som består av jenter og gutter under 12 år, og fra en tredje kom "Revolutionary School", alle med faner, banner og transparenter med paroler på tigrenia og engelsk. Vi kunne fort konstatere at parolene var omtrent identiske med parolene fra Proletarisk 1. mai 1978 i Oslo.

Nå visste alle i byen hvor feiringen skulle finne sted, og i løpet av 1 time var det over 20000 samlet på en antikkende plass midt i byen. Et imponerende antall, spesielt tatt i betraktning at Keren har 40.000 innbyggere.

Generalsekretæren i EPLF, Ramadan Mohamed Nur, holdt hovedtalen. Talen dreide seg i hovedsak om den nasjonale demokratiske revolusjonen og om EPLFs ledende rolle i revolusjo-

nen. Han framhevet også at EPLFs kamp var en del av det internasjonale proletariats kamp mot imperialismen og alle former for undertrykkelse av proletariatet.

Etter hovedtalen fulgte appeller fra arbeidernes, bøndernes, studentenes, kvinnernes og ungdommens organisasjoner. Spesiell applaus fikk en representant for de militære styrker som lovet fullstendig seier for EPLF. Samtlige appeller ble avsluttet med: Aouet Ni Afache (seier til massene).

Den offisielle 1. mai-feiringen ble avsluttet med Internasjonale. Etter dette var det opptreden av en rekke kulturgrupper, deriblant Red Flowers og Revolutionary School.

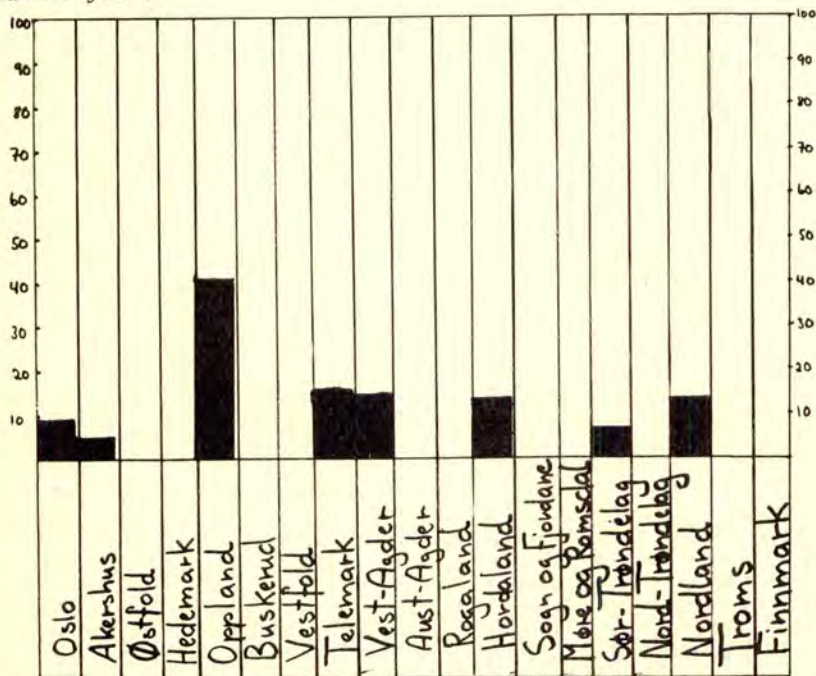
Tilslutt overtok et orkester som sang og spilte nyere revolusjonære sanger, og med ett var den store plassen fylt med tusener av dansende, soldater såvel som sivile. Den ekte glede, optimisme, kampvilje og visshet om seier som kom til uttrykk i denne folkefesten, lar seg ikke beskrive. For oss som fikk oppleve den er det bare å kapitulere med ordet: Overveldende.

Abonnementskampanjen:

Vi kan ennå ikke registrere det store oppsvinget i den nye abonnementskampanjen. Vi vil derfor oppfordre våre lesere til å gjøre et krafttak i tida framover mot sommerferien for å få tak i 1 ny abonnent hver. Til de som allerede har greidd dette har vi selvsagt ikke noe imot at de fortsetter vervingen.

Fra forrige nummer har de fleste fylker stått på stedet hvil. Men 4 fylker har hatt framgang. Det gjelder Oslo, Vest-Agder, Hordaland og Sør-Trøndelag. Oslo har nå nådd ca. 10% økning mot 6% forrige gang. Vets-Agder har gått fra 10% til 14%, Hordaland fra 9% til 13% og Sør-Trøndelag fra 3% til 6%.

På nytt vil vi oppfordre våre sympatisører og lesere i de fylker som ikke er registrert på oversikten om å rette på det til neste gang. Det u-middelbare mål må være å markere at vi får nye abonnenter i hvert av landets fylker.

FERIE- OG STUDIEREISER TIL ALBANIA

Flyavg. fra Oslo: 23/6 - 7/7 - 21/7 - 4/8 - 18/8.
Pris fra kr. 2765,- for reise, 14 dagers opphold m/ hjelpenjon, utflukter til fabrikker, jordbrukskollektiv, barnehager, museer m. m.
Henv. VENNSKAPSSAMBADET NORGE-ALBANIA
Boks 254 - Sentrum - Oslo 1
Teknisk arrangør: Bennett Reisebureau A/S, Oslo.

REIS TIL ALBANIA I SOMMER!

Vi gjør oppmerksom på at Vennskapssambudet Norge-Albania arrangerer turer til Albania i sommer. Avreisedagene blir 23/6, 7/7, 21/7, 4/8 og 18/8.

Prisen er kr. 2765 på hotell Apollonia for 14 dagers opphold.

På melding til Vennskapssambudet Norge-Albania, Postboks 254, Sentrum må skje 1 måned før avreise - med samtidig innbetaling av kr. 500.-

Vi oppfordrer KAs og KULs medlemmer og sympatisører til på denne måten å sette seg inn i forholdene i Albania.

I Albania blir det også anledning til å skaffe seg et bedre kjennskap til Arbeidets Partis politiske linje, spesielt dets syn på 3 verden-teorien.

Mobutus Zaire. Fra s. 2

en befolkning på 25 mill. og dets sentrale beliggenhet ville i denne sammenheng få en avgjørende betydning for revolusjonen i Afrika i det hele tatt.

Om FNLC på sin side vet vi bare at det ikke er en separatist-bevegelse. Bevegelsen har tilslutning fra hele Zaire. Der er en enhetsforhandling med PRP, som på sin side har røtter tilbake til Patrice Lumumba. Dens uttrykte mål er å få hele Congos (Zaire) folks støtte til å kaste facisten Mobutu fra makten og frigjøre folket fra all undertrykkelse og utbytting fra indre og ytre fiender. Vi vet også at bevegelsen vokser i omfang, og at den selv pøngter at den ikke får støtte fra noe annet land.

Vi vil for vår del love å komme tilbake til dette når nye opplysninger om FNLC og PRP kommer for dagen.

På den annen side vil det i framtiden bli en stadig nødvendighet å skjære gjennom den systematiske løgnaktighet nasjonalsjåvinistene tvinger seg selv inn i for å skjule sine imperialistiske hensikter under teorien om de tre verdener.

Kilder: Hsinhua News, Guardian(USA), Afrique-Asie, Africa.